

A movie poster for 'FATAAL' featuring four young women on a beach at night. The scene is lit with a strong blue light, creating a moody and mysterious atmosphere. The women are positioned in the middle ground, with the ocean and a dark sky in the background. Palm fronds are visible in the foreground and top corners. The text 'EVA BURGERS' is at the top, 'JEUGDTHRILLER' is in the lower right, and 'FATAAL' is at the bottom in large, distressed white letters.

EVA BURGERS

JEUGDTHRILLER

FATAAL

Fataal

FATALE WINACTIE

Win voor 150 euro aan spannende boeken!

Beste lezer,

Als je mijn boek in handen hebt, dan houd je duidelijk van spannende verhalen. Met deze wedstrijd maak je kans op een supercool boekenpakket van Uitgeverij De Fontein ter waarde van 150 euro!

Wat moet je doen?

Omdat ik zo ontzettend benieuwd bent wat je van *Fataal* vindt, daag ik je uit om een korte reactie te schrijven en deze te plaatsen op bruna.nl, bol.com, libris.nl of een andere boekensite. De leukste recensie wint het boekenpakket. Ik kies de winnaar!

Hoe doe je mee?

Stuur een link naar of een afbeelding van je recensie naar promotie@uitgeverijdefontein.nl. Vermeld daarbij je naam en leeftijd. Tot uiterlijk 31 september 2017 kun je meedoen. De winnaar krijgt in oktober bericht van Uitgeverij De Fontein.

Veel groeten,
Eva

EVA **BURGERS**

FATAAL

UITGEVERIJ |
De Fontein |
JEUGD

1. Fay

VRIJDAGAVOND

‘Heb je Paul al gedag gezegd?’ vraag ik voorzichtig aan Emily.

Dat het onderwerp Paul gevoelig ligt, wordt meteen duidelijk uit haar donkere oogopslag. Ze zwijgt.

‘Is het nou alweer uit? Ik dacht dat jullie weer bij elkaar waren?’ vraag ik.

Emily staart naar buiten. ‘Het is niet uit,’ zegt ze na een korte overpeinzing. ‘Hij heeft alleen wat tijd nodig.’

‘Alleen wat tijd nodig?’ roep ik fel. ‘Dat is echt een smoes voor lafaards. Hij bedoelt dus gewoon dat hij er geen zin meer in heeft.’ Zodra de woorden mijn mond uit zijn heb ik al spijt.

‘Dat denk ik dus ook,’ mompelt Emily tot mijn verbazing.

We hebben afgesproken in strandtent Stormkracht, de plek waar mijn vriendinnen en ik iedere vrijdag bij elkaar komen. Een betere locatie om onze vakantie door te spreken is er niet.

‘Ach, Miss Sporty, maak je niet druk,’ roep ik bemoeidigend. ‘Er zijn nog zo veel leuke jongens op de wereld. Trouwens, wat zag je eigenlijk in hem?’

‘Toen ik hem aan je voorstelde was je anders aardig onder de indruk,’ reageert Emily vinnig.

‘Lauren was gecharmeerd van hem, niet ik,’ verdedig ik me.

Lauren kijkt me met een vernietigende blik aan.

‘Op Kreta zijn er genoeg leuke jongens,’ zeg ik snel, in een poging om van gespreksonderwerp te veranderen, maar de toon is al gezet.

Naomi zucht. ‘Waarom moeten er altijd jongens aan te pas komen? Probeer eerst eens gelukkig te zijn met jezelf.’

Emily rolt met haar ogen. ‘Dat ben ik ook, maar als je na twee jaar wordt ingeruild voor iemand anders, dan heb je daar echt wel een behoorlijke kater van.’ Ze scheurt een bierviltje in snippertjes. ‘Vervolgens,’ gaat ze verder, ‘zegt hij spijt te hebben. Ik vergeef hem, en nu heeft meneer opeens rust nodig. Ik voel me gebruikt,’ verzucht ze, terwijl ze met haar ellebogen op tafel leunt en haar hoofd op haar handen laat rusten.

‘Hoog tijd voor vakantie, meiden.’ Iets te enthousiast sla ik op de tafel, waardoor de glazen dansen. We grijpen haastig naar onze drankjes en de vrolijkheid is weer terug.

‘Hebben jullie alles al ingepakt?’ Vragend kijkt Naomi de groep rond.

Emily staart haar met grote ogen aan. ‘Shit, ik ben helemaal vergeten om mijn bikini’s in mijn koffer te stop-

pen.' Ze kijkt op haar mobiel en schrikt als ze ziet hoe laat het is. 'Over tien minuten moet ik thuis zijn.' Gejaagd schuift ze haar stoel naar achteren en slaat het laatste beetje cola achterover. 'Jullie zijn om twee uur vannacht bij mij, toch?'

Ik knik. 'Jij bent de laatste die we ophalen, dus zorg dat je klaarstaat, want ik heb geen zin om te laat op Schiphol te komen.'

Emily lacht mijn opmerking weg en rent naar buiten.

'Lief dat we in de villa van je ouders mogen, en dat je vader ons vannacht wil wegbrengen,' zegt Naomi. 'Ze doen altijd zo veel voor je.'

Ik laat haar woorden even op me inwerken en bedenk me dat het er voor de buitenwereld waarschijnlijk zo uitziet. Maar als ik zou vertellen dat ik al sinds mijn twaalfde voor mijn eigen eten zorg en dat er vaak pas iemand thuiskomt als ik allang lig te slapen, dan zouden ze me niet geloven.

'Zo dames, is de vakantie al in zicht?' Met een grote glimlach om zijn lippen laat de eigenaar van de strandtent zich naast Lauren op de bank zakken. Hij strijkt met zijn handen langs zijn broek, terwijl hij tevreden om zich heen kijkt. 'Jullie zullen me nog missen op Kreta.' Plage-rig geeft hij Lauren een duwtje.

'Jou missen, Steven? Je eten misschien...' mompelt ze met een lacherige ondertoon.

'Je bent kil en gemeen,' roept hij. 'Hoe denk je dat ik me voel als volgende week vrijdag deze tafel leeg is? Dan wordt het pas echt pijnlijk duidelijk dat jullie weg zijn.' Zijn theatrale manier van praten is lachwekkend. 'Maar zonder gekheid,' herstelt hij zich, 'ik wens jullie natuurlijk een topvakantie. Vertrekken jullie morgen, Fay?'

‘We vliegen vannacht om halfvijf, en dan gaan we acht dagen genieten van de zon en heerlijk eten.’

‘En mooie Griekse jongens,’ vult hij aan. ‘Als je maar weet dat er niemand zo lief voor je zal zijn als ik.’ Hij knipoogt naar me, waardoor ik niet zeker weet of hij het meent of niet.

2. Naomi

VRIJDAGNACHT

‘Kreta, here we come,’ roept Lauren enthousiast. Nadat Fays vader herhaaldelijk heeft gezegd dat we voorzichtig moeten zijn, voelt het passeren van de douane bijna als een bevrijding.

Fay en Lauren duiken meteen een taxfreeparfumwinkel in. Als Emily bij Starbucks gaat zitten, loop ik snel naar de boekhandel. Een paar minuten later slof ik, blade-rend in mijn net gekochte tijdschrift, naar het terras waar Emily zit. Ze heeft haar hand om een grote mok geklemd en likt slagroom van een lepeltje.

‘Koffie?’ Ik trek een vies gezicht. ‘Doe mij maar thee.’

‘Dan word ik tenminste een beetje wakker,’ grinnikt Emily. Ze ziet er ontspannen uit. Geen ouders die haar voortdurend pushen om dingen te doen die ze niet wil.

Fay loopt enthousiast naar ons toe met twee plastic tasje van de taxfreewinkel in haar hand en ik schiet in de lach. 'Je kijkt alsof je de loterij hebt gewonnen.'

Fay knikt. 'Zo voel ik me ook. Heerlijk toch? Een beter begin van de vakantie is er niet.'

'Alleen jammer dat die parfums hier net zo duur zijn als in de winkels bij ons in het dorp,' zeg ik.

Fay haalt haar schouders op. 'Wat maakt het uit? Het gaat om het vakantiegevoel dat je erdoor krijgt.'

De schelle stem van een omroepster schalt door de speakers.

'We moeten naar de gate!' gilt Emily enthousiast.

Fay springt op. 'Volg mij maar. We moeten gate D14 hebben. Ik was hier een paar weken geleden nog toen ik naar Kreta ging.' Half struikelend en gierend van de lach springen we op de loopband.

'Is het vervoer vanaf luchthaven Heraklion eigenlijk geregeld of nemen we een taxi?' vraagt Lauren aan Fay.

'Yannis pikt ons op. Hij is een vriend van mijn ouders en de eigenaar van een restaurant in Sisi.'

Een halfuur later zitten we in het vliegtuig en taxiet het toestel langzaam naar de startbaan. Nu is mijn vakantie écht begonnen.

HERAKLION

'Wat een hitte,' verzucht Emily. 'Iedere ochtend hardlopen in deze temperatuur is misschien toch niet zo'n goed plan.'

'Waarom zou je überhaupt gaan sporten als je vakantie hebt?' vraagt Fay verbaasd.

'Voor sommige mensen is bewegen een vorm van

ontspanning,' legt Emily uit. 'Bovendien kan ik mijn trainingsschema niet onderbreken,' zegt ze ernstig, maar Fay luistert al niet meer. Ze kijkt strak voor zich uit en wijst in de richting van een man die uitbundig zwaait.

'Daar is Yannis!' roept ze enthousiast. Fay zwaait terug en rent naar hem toe. Hij omhelst haar alsof zijn lang verloren dochter na jaren weer thuiskomt.

Yannis gooit onze bagage in de laadbak en schuift wat kranten en plastic tassen van de achterbank. Als we allemaal zitten, rijdt hij het luchthaventerrein af. Fay zit naast Yannis. In het Engels vertelt ze over onze reis. Hij lacht om bijna alles wat ze zegt. Af en toe kijkt hij in zijn achteruitkijkspiegel naar ons. Als hij mijn blik vangt glimlacht hij vriendelijk.

'Otilia kan niet wachten om je te zien,' zegt Yannis in gebrekkig Engels.

Fay draait zich om en kijkt ons aan. 'Otilia is zijn vrouw, en als het goed is zijn hun kinderen Nerina en Zeva er ook.'

'Leuk!' roep ik enthousiast. 'Dan kunnen we als dank voor het vervoer wel een keer op die meiden passen.'

'Ik denk dat ze eerder op ons zullen passen,' grinnikt Fay. 'Nerina is inmiddels vijfentwintig en Zeva wordt dit jaar zevenentwintig.'

Yannis draait met hoge snelheid een smal straatje in en zwaait naar de bakker die op een klapstoeltje voor zijn winkel zit.

'Ze rijden hier wel achterlijk hard, zeg,' moppert Emily.

Sinds we vertrokken zijn lijkt ze met haar gedachten ergens anders. Het zou me niet verbazen als ze weer zit te piekeren over Paul. Ik vond altijd al dat hij een slechte invloed op haar had. Emily friemelt met haar handen aan

haar T-shirt en zucht geïrriteerd. Ik zie haar nog vorige week voor mijn deur staan. Mijn moeder schrok zich kapot toen midden in de nacht de bel ging. Emily was helemaal overstuur, want Paul had gezegd dat hij meer tijd voor zichzelf nodig had.

Ik negeer haar gezucht. De komende dagen zal ze steeds minder aan hem denken. En met een beetje geluk houdt ze nog een mooie vakantie liefde aan deze trip over.

3. Emily

ZATERDAGOCHTEND

Ik weet echt wel dat ze denken dat ik niet zonder Paul kan, maar dat is grote onzin. Het verbaast me alleen nog steeds dat hij even niets meer wil. En wat bedoelt hij met 'rust nodig hebben'? Hij is toch niet bejaard?

Ik veeg een pluk haar uit mijn gezicht. De verpletterende hitte overvalt me. Heel even mis ik het verfrissende Nederlandse windje. 'Ik heb minstens een week nodig om aan deze warmte te wennen,' mopper ik.

'En na die week gaan we alweer naar huis,' reageert Naomi en ze geeft me een plagerig duwtje. 'Maak je niet druk. We zijn zo in de villa, waar je een ontspannende koude douche kunt nemen.'

'Of een duik in het zwembad,' oppert Lauren.

'Zwemmen is in ieder geval beter dan hardlopen,' zeg

ik. Eigenlijk zal sporten hier sowieso beter zijn dan thuis, ondanks de hoge temperatuur. Alles zal hier ontspanner zijn, zonder de aanwezigheid van mijn sportieve vader en moeder die absurd hoge eisen stellen.

Yannis raast met hoge snelheid door het dorpje. Af en toe zwaait en toetert hij naar een bekende. Ze schreeuwen iets naar elkaar en lachen.

‘Hier is de Pink Flamingo!’ Fay gaat rechtop zitten en wijst naar een restaurant links van ons. Een houten uithangbord met het woord *TAVERNE* erop hangt uitnodigend onder een afdakje. Yannis mindert vaart vlak voor het restaurant en toetert een paar keer venijnig. Fay kijkt langs Yannis heen het restaurant in. Als ze drie vrouwen langs de tafels naar buiten ziet rennen, springt ze uit de auto. Ze omhelst hen een voor een. Yannis kijkt vanaf de bestuurdersstoel lachend toe.

‘Beetje onbeleefd om zo te blijven zitten, meiden,’ roep ik. Plagerig geef ik een duwtje tegen Laurens schouder.

‘Ja, ja, rustig. Ik ga al.’

Naomi staat al bij Fay en wordt enthousiast omhelsd door onze nieuwe Griekse vrienden.

Terwijl een van de vrouwen mijn kant op komt, zie ik vanuit mijn ooghoeken een paar jongens voorbijlopen. Ik draai me om en een van de jongens vangt mijn blik, maar hij wendt zich meteen weer af. Terwijl ik hen nakijk, hoor ik Yannis’ vrouw rap en schel in het Engels tegen me praten. Tijd om te begrijpen wat ze zegt heb ik niet, want Fay trekt me mee aan mijn arm. ‘Zag je die jongens?’ Ze wijst naar de overkant van de straat. Ik zie hen nog net de hoek omgaan. Ze glimlacht en knijpt zachtjes in mijn arm. ‘Dit wordt een topvakantie.’

Hoewel ik niets liever wil dan haar geloven, zegt mijn

gevoel iets anders. We stappen weer in de auto. Ik pak mijn mobiel en kijk voor de honderdste keer binnen een uur of ik een berichtje heb ontvangen.

Het bergweggetje dat naar onze villa leidt is smal en kronkelig. Een tegenligger seint naar ons dat we aan de kant moeten en ik krijg het even benauwd, maar Yannis rijdt gewoon door. Pas op het laatste moment stuurt de tegenligger opzij. Yannis vloekt en balt zijn vuist naar de bestuurder, die langs ons heen raast.

‘Dit rijgedrag is op Kreta vrij normaal, hoor.’ Fay grinnikt. ‘Temperamentvolle types hier.’

Yannis parkeert de auto voor een hek, waar een vrouw met lang donker haar enthousiast uit een zwarte jeep springt. ‘Welkom bij de villa, meiden!’ roept ze, terwijl ze naar ons toe loopt. Ze stelt zich voor als Sophie, de beheerder van verschillende villa’s op het eiland.

‘Dat lijkt me nou een geweldige baan,’ fluister ik in Fays oor. ‘Gasten ontvangen en ondertussen genieten van dit prachtige eiland.’

‘Vergis je niet, Em. Er komt wel wat meer bij kijken dan alleen maar rondjes rijden in een gave jeep en lekker chillen op het strand. Sophie moet op de meest onmogelijke tijden paraat staan om vakantiegangers welkom te heten. En wat dacht je van gasten die alleen maar zeuren en klagen? Probeer dan maar eens vriendelijk te blijven. Mij lijkt het niks.’

Ik kijk uit over de enorme tuin, de palmbomen en het prachtige blauwe water van het zwembad. ‘Alles beter dan een suf kantoorbaantje,’ zeg ik glimlachend.

4. Lauren

ZATERDAGOCHTEND

Ik staar naar de villa, die nog mooier is dan op de foto's die Fay ons heeft laten zien. Ademloos kijk ik naar de wuivende palmen en het azuurblauwe zwembadwater.

'Kom, Lau!' roept Fay. Met een grote glimlach op haar gezicht doet ze de schuifdeuren van de woonkamer open en loopt naar binnen. 'Ik zal jullie eerst rondleiden, dan kunnen we daarna kijken wie welke kamer neemt.'

'Als jullie straks het dorpje in gaan, sluiten jullie dan alles goed af?' Sophie kijkt bezorgd. 'Ik heb je vader beloofd dat de villa er na deze week nog net zo mooi uitziet als nu, en daar wil ik me graag aan houden.' Sophie legt een sleutel op de terrastafel en checkt de code van het alarm. Ze moppert als ze merkt dat de code niet wordt geaccepteerd. 'Gebruik die maar even niet,' zegt ze, terwijl

ze naar het kastje wijst. 'Ik zal iemand langssturen om het te laten maken.'

'Zij verhuurt dus jullie villa?' vraag ik, terwijl Sophie het stalen hek achter zich sluit. De scharnieren piepen een beetje.

'Klopt. In de periodes dat wij er niet zijn, zorgt zij dat er gasten in zitten. Als ik mijn vader mag geloven doet ze dat heel erg goed.'

'Dat weet ik wel zeker,' grinnik ik. 'Je hebt zo ongeveer iedere week nieuwe kleren.'

Fay lacht, maar ik zie dat ze niet blij is met mijn opmerking. Het maakt me niet uit. Zij heeft zoveel meer dan ik. De laatste keer dat ik nieuwe kleren kreeg, kan ik me niet eens herinneren. Veel van mijn kleding is tweedehands en komt bij familie vandaan. Misschien heb ik daarom wel zo'n hekel aan familiefeestjes. Ik schaam me altijd kapot als een nichtje doodleuk zegt: 'Wat grappig, die broek is nog van mij geweest.'

Ik loop achter Fay aan de woonkamer door.

'Daar is de keuken. En dit apparaat maakt ijsklontjes.' Ze wijst op een open vak aan de buitenkant van de koelkast. Vrolijk loopt ze voor ons uit en trekt een deur open. 'Hier is een grote badkamer en boven een iets kleinere.'

Nieuwsgierig kijken we naar binnen. Alles ziet er smetteloos en nieuw uit.

'Oké, waar zijn de slaapkamers?' vraag ik belangstellend.

Fay wijst naar een deur naast de keuken. 'Tadaa! Een tweepersoonsslaapkamer,' zegt ze, terwijl ze de deur openduwet. Ze rent door naar boven en laat ons enthousiast de twee andere kamers zien.

Als ik de ruimte recht tegenover me binnenga en de

wapperende gordijnen iets opzijschuif, sta ik op een dakterras dat doorloopt naar de andere kamer. Ik loop naar de houten omheining en kijk recht op het zwembad.

‘In de middag, als de zon op z’n sterkst is, is het hier geweldig,’ zegt Fay, die naast me komt staan. ‘Nergens is dan zo veel schaduw als hier.’ Met ingehouden adem kijkt ze ons aan. ‘Nou? Wees eerlijk. Heb ik een woord te veel gezegd?’ Ze laat zich op het bed vallen.

‘Het is hier prachtig,’ roepen Emily en Naomi, en ze gaan naast haar zitten. ‘Wat een fantastisch huis.’

Ik sta nog steeds in de deuropening en probeer alles in me op te nemen. De marmeren plavuizen, het trapje naar boven dat voorzien is van een smalle, sierlijke leuning, de grote aluminiumkoelkast in de keuken en de enorme flatscreen-tv aan de muur. Het is te veel luxe om te kunnen bevatten. Met mijn mobiel maak ik wat foto’s. Ik scrol door mijn contacten, op zoek naar het nummer van mijn moeder, maar ik bedenk me en stop de telefoon terug in mijn broekzak. Het zal haar waarschijnlijk alleen maar verdrietig maken. Mijn vader zou het prachtig hebben gevonden, maar die is er niet meer. De vrolijkheid van mijn moeder heeft hij waarschijnlijk meegenomen naar het hiernamaals, want in de twee jaar tijd dat hij dood is, heb ik haar niet één keer meer zien lachen. Net als mijn broertje. Die twee hebben elkaar gevonden in hun ellendigheid. Ze zitten gevangen in een soort depressieve luchtbel waar ze volgens mij nooit meer uit willen komen.

‘Hebben jullie een voorkeur?’ vraagt Emily.

‘Dit wordt mijn kamer,’ roep ik.

‘Helaas, Lau,’ zegt Fay. ‘Ik slaap hier al met Naomi, toch?’ Vragend kijkt ze Naomi aan.

‘Waar gaat het over? Ik heb het even niet gevolgd,’ zegt Naomi.

‘Ik zei net tegen Lauren dat wij samen op deze kamer slapen,’ herhaalt Fay.

Naomi bekijkt me met een onderzoekende blik. Om dit soort dingen haat ik Fay. Ik durf te wedden dat ze nog helemaal niets hadden afgesproken. Naomi zou sowieso eerder voor mij als kamergenootje kiezen dan voor Fay, dat weet ik zeker.

‘Vind je het goed als ik deze week met Lauren een kamer deel?’ De spontane reactie van Naomi verrast me.

‘Wat jij wilt,’ antwoordt Fay kortaf. ‘Dan slaap ik hier wel met Emily.’

‘Wil je beneden of boven slapen?’ vraagt Naomi aan mij.

‘Dat maakt me niks uit. Kies jij maar.’

‘Laten we de slaapkamer hiernaast nemen.’ Ze loopt voor me uit naar de andere slaapkamer, die er hetzelfde uitziet als die van Fay en Emily, alleen iets kleiner.

Fay en Emily sjouwen hun koffers naar boven en barsten halverwege de trap in lachen uit.

Het is alsof Naomi mijn irritatie voelt. ‘Gaat het?’ vraagt ze, terwijl ze een arm om mijn schouders slaat. ‘Fay bedoelt het niet rot. Ze is gewoon gewend om altijd haar zin te krijgen.’

Terwijl we onze koffers pakken, probeer ik het akelige gevoel te negeren. Maar toch vraag ik me af waarom Fay altijd zo duidelijk voor Naomi kiest en niet voor mij.

5. Naomi

ZATERDAGOCHTEND

Lauren en ik hijsen onze koffers op het bed. ‘Dit wordt een geweldige week,’ roept Lauren uitgelaten. Ik glimlach. Ze doet haar best om de afwijzing van Fay te negeren. Fay is een beste meid, maar dat samenzweerderige van haar vind ik vreselijk. We hadden het nog helemaal niet over een kamerindeling gehad. Ik houd er niet van om op die manier voor het blok te worden gezet.

Een halfuur later zijn we alle vier bij het zwembad: Fay en Lauren op een ligbedje, Emily baantjes trekkend in het zwembad en ik op de rand van het bad met mijn benen in het water. Ik voel de spanning van me afglijden. Zo’n vakantie kan de beste vriendschappen om zeep helpen, maar ik voel dat het goed zit.

‘Zullen we vanavond bij Yannis en Otilia in het res-

taurant eten?’ stelt Fay voor.

Ik steek mijn duim omhoog. ‘Lijkt me gezellig. Leuk om ze wat beter te leren kennen.’

De zon schittert op het water en verwarmt mijn bleke huid. Ik zou hier uren kunnen zitten, bedenk ik, maar na een kwartiertje word ik toch onrustig. Ik loop naar binnen om mijn kleren aan te trekken. Als ik aangekleed weer naar buiten kom, kijken de meiden me verbaasd aan. ‘Ik ga het dorpje verkennen.’

‘Jij hebt ook geen rust in je kont,’ zegt Fay en ze trekt een wenkbrauw omhoog. Ik moet lachen om haar mimiek. ‘Zal ik je de weg wijzen?’ Fay zet haar longdrinkglas op het tafeltje naast haar, maar ik duw haar zachtjes terug op het ligbed.

‘Niet nodig. Ik volg gewoon de route die we net gereden hebben met Yannis. Over een uurtje ben ik terug.’ Ik sluit het ijzeren hek achter me en hoor Fay gillen en Lauren hard lachen. Een plons volgt. Tevreden loop ik verder.

Het asfalt glanst diepzwart in de felle zon. Ik loop de berg af in de richting van een grote kas die vol staat met bananenbomen. Aan het einde van de straat sla ik rechts af en dan zie ik in de verte de eerste winkels en restaurantjes. Met versnelde pas loop ik naar het centrum van het vissersdorpje.

Bijna alles is nog dicht: restaurants, winkels, barretjes – alleen de bakker is al open. De zoete lucht van suiker en meel heeft een magische aantrekkingskracht op me. Ik snuif de geur op en kan het verse brood bijna proeven.

De weg wordt geflankeerd door wuivende palmbomen en oranje rotsen en stenen. Halverwege mijn afdaling kijk

ik uit over een kleine baai. Dit is precies het beeld dat je altijd op ansichtkaarten ziet. Azuurblauw water en zacht deinende houten bootjes. Vissers vouwen hun netten uit en een toeristenboot maakt zich klaar voor de dag.

Ik loop verder langs een typisch Grieks souvenirwinkelje. De verkoper zet net zijn spulletjes buiten en groet me vriendelijk. Als ik de hoek omsla langs de achterzijde van de bakkerij, bots ik bijna tegen de bakker op. Hij verontschuldigt zich en loopt met een bak vol broden en gebak naar zijn pick-uptruck. Een zoete vanillegeur prikkelt mijn neus.

Nadat ik heb ontdekt waar ik de apotheek, de supermarkt en een leuk restaurantje kan vinden, loop ik dezelfde weg weer terug. Mijn slippers voelen warm en zacht onder mijn voeten en de wind blaast een verfrissende koelte in mijn gezicht.

Er komt een auto mijn kant op en al snel zie ik dat het de jeep van Sophie is. Ze mindert vaart en steekt haar hoofd uit het raam. 'Gaat alles goed?' roept ze. Ik steek mijn duim omhoog. Ze zwaait uitbundig en rijdt met hoge snelheid verder.

Als ik bijna bij de villa ben, hoor ik stemmen. Drie jongens sluiten lachend het hek van de villa tegenover ons, maar als ze mij in de gaten krijgen, is het ineens stil.

'*Hola!*' roept er dan een enthousiast.

'Sukkel, dat is Spaans,' merkt een ander grinnikend op.

Ik glimlach. 'Hoi,' zeg ik, waarna ik me snel omdraai.

De jongens halen opgelucht adem. 'Nederlands dus!' roepen ze in koor.

Ik kijk nog een keer hun kant op voordat ik het hek opendoe. Een van de jongens doet hetzelfde. We glimlachen naar elkaar en haastig draai ik me om.

‘Wat heb jij een grijns op je gezicht,’ zegt Fay als ik naar het zwembad loop. ‘Iets leuks gezien?’

“Iets” is niet het juiste woord,’ giechel ik. ‘Drie jongens zeiden me net gedag. Volgens mij zitten ze in de villa tegenover ons.’

Fay gaat rechtop zitten. ‘Serieus? Knappe jongens?’

‘Wat denk je dan? Van een afstandje zagen ze er wel aardig uit, maar ik kan me vergissen, ik heb ze maar een paar seconden gezien.’

‘Misschien waren ze wel bij iemand op bezoek,’ oppert Emily.

‘Dat lijkt me niet. Het is nog best vroeg.’

Emily trekt haar schouders op. ‘Laat toch gaan. Jongens geven alleen maar problemen.’

‘Spreek voor jezelf,’ mompelt Fay, terwijl ze weer langzaam onderuitzakt. ‘Jongens zijn wat mij betreft altijd welkom.’

‘Jongens? Misschien moet je er eens eerlijk voor uitkomen dat je gevoelens hebt voor Steven.’ Emily knipoogt naar me. Ik houd mijn adem in.

‘Steven en ik? Doe even normaal, zeg.’

‘Je weet wel meteen wat ik bedoel,’ giechelt Emily.

Fay zucht. ‘Mijn ouders vermoorden me als ik met hem thuiskom.’

‘Alleen omdat hij niet uit een rijk gezin komt en hard moet werken voor zijn geld?’ reageer ik, feller dan ik wil.

‘Hij is gewoon een totaal ander type. Het heeft niets met geld te maken.’

Ik ga op het ligbed van Fay zitten en kijk haar indringend aan. ‘Stel je voor dat je verliefd wordt op iemand die niet rijk is. Zou je dat dan tegen je ouders zeggen of laat je de liefde van je leven gewoon lopen?’

‘Jij gelooft te veel in sprookjes,’ antwoordt Fay. ‘Er bestaat niet zoiets als “de liefde van je leven”. Er zijn meer mensen op wie je verliefd kunt worden.’

‘Je ontwijkt de vraag,’ onderbreekt Lauren haar.

Met een diepe zucht staat Fay op. ‘Zullen we het gewoon gezellig houden?’

Lachend loopt Emily naar haar toe. ‘Zie je nou wel. Alleen het prátén over jongens levert je al stress op.’

Lees verder in *Fataal*.

www.politienietbetreden.nl

© 2017 Eva Burgers

Voor deze uitgave:

© 2017 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagafbeelding: JELL Fotografie

Omslagontwerp: Mooijontwerp

Foto Eva Burgers: © JELL Fotografie

Grafische verzorging: Jasmijn de Boer

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4332 8 (e-book 978 90 261 4333 5)

NUR 284, 285